

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: Občané za ochranu kvality bydlení v Brně-Kníničkách, Rozdrojovicích a Jinačovicích, občanské sdružení, U Luhu 23, Brno-Kníničky, zast: Mgr. Luděk Šikolou, advokátem, Dvořákova 13, Brno, proti žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj, Staroměstské nám. 6, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 23.7.2007, čj. 21206/2007-84/665

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 23.7.2007, čj. 21206/2007-84/665 se zrušuje a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 5.760,- Kč, do 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce, Mgr. Luděk Šikoly, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž žalovaný podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen zákon), potvrdil postup povinného subjektu – Krajského úřadu Jihomoravského kraje, při vyřizování žádosti žalobce o poskytnutí informací týkající se bodu 6 stížnosti EPS, vedené povinným subjektem pod Sp. Zn. S-JMK 162386/2006 OÚPSŘ.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že mu dne 13.2.2007 byla podle § 16a odst. 5 zákona předložena stížnost na postup povinného subjektu při vyřizování žádosti o poskytnutí informací podané dne 27.12.2006. Žádost byla označena jako „Žádost o informace podle zák. č. 106/1999 Sb. - bod 6 stížnosti EPS“. Žádost byla podána v souvislosti se schválením ÚP VÚC Břeclavsko na 14 zasedání ZJMK, kterému předcházelo veřejné projednávání, na kterém mimo jiné vystoupil zastupitel MUDr. R., na jehož dotaz odpověděla

vedoucí OÚPSŘ Ing. arch. H. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl citaci dotazu i odpovědi a konstatoval, že žadatel se v žádosti domáhal poskytnutí těchto informací:

- 1) *žádáme doložit dokumentem, že stanovisko SEA z roku 1999 nebylo plnohodnotným stanoviskem SEA a bylo jen jakýmsi blíže neurčeným expertním stanoviskem, které sloužilo vládě k přijetí usnesení*
- 2) *žádáme doložit dokumentem, že toto stanovisko bylo vytvořeno pro vládu*
- 3) *žádáme doložit dokumentem, jak bylo předmětné stanovisko SEA respektováno v usnesení 741/1999 odlišně od jeho doslovného obsahu*
- 4) *žádáme doložit, jak bylo předmětné stanovisko SEA a UV 741/1999 a jeho příloha č. 1 respektováno v ÚP Břeclavsko tím, že nebyla posuzována vůbec varianta spojení Brno-Vídeň přes Břeclav*
- 5) *žádáme sdělit, ke kterému dni přestalo platit předmětné stanovisko SEA z roku 1999 a doložit toto kopií dokumentu.*

Žalovaný uvedl, že k žádosti bylo přiloženo předmětné stanovisko SEA a předmětné UV 741/1999. Žádost byla krajskému úřadu doručena dne 27.12.2006 a zaevidována pod Sp. Zn. S-JMK 162386/2006 OÚPSŘ. Povinný subjekt žádost sdělením ze dne 3.1.2007 odložil podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona a svůj postup odůvodnit tak, že:

.... požadované informace týkající se stanoviska vydaného MŽP se nevztahují k působnosti krajského úřadu, jedná se o stanovisko vydané podle zákona č. 244/1992 Sb., které MŽP vydalo k návrhu koncepce rozvoje dopravních sítí v ČR do roku 2010, který byl následně schválen vládou ČR usnesením č. 741 ze dne 21. července 1999; předmětné stanovisko nebylo vydáno v rámci projednávání dokumentací pořizovaných OÚPSŘ, obraťte se se žádostí na Úřad vlády, který je oprávněný informace podat.

Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmínil obsah stížnosti, kterou žadatel proti odložení žádosti podal, a v níž nesouhlasil s odůvodněním tohoto postupu, který je podle stěžovatele v rozporu se zákonem, a v níž dále zejména uvedl, že povinný subjekt nechal pořizovat územní plán velkého územního celku Břeclavsko a současně i posouzení vlivů této „koncepce“ na životní prostředí (tzv. stanovisko SEA). V této souvislosti byl povinný subjekt povinen zabývat se platnými stanovisky vlivů na životní prostředí- stanovisky SEA, která byla dříve vydána a mají přímou souvislost s posuzovanou koncepcí. Jedním z těchto stanovisek SEA bylo právě citované stanovisko SEA, které vydalo MŽP k návrhu rozvoje dopravních sítí ČR do roku 2010. Toto stanovisko povinný subjekt vlastní. Toto stanovisko se nepochybně vztahuje k působnosti povinného subjektu a tedy argumentace povinného subjektu ve sdělení o odložení je nesprávná.

Žalovaný zmínil i průvodní dopis povinného subjektu, s nímž byla stížnost žalovanému povinným subjektem předložena, a v níž povinný subjekt zejména uvedl, že předmětné stanovisko vydalo MŽP k návrhu koncepce rozvoje dopravních sítí v ČR do roku 2010, který byl následně schválen vládou usnesením č. 741 ze dne 21.7.1999; nebylo tedy vydáno v rámci projednávání dokumentací pořizovaných KrÚ. Krajskému úřadu nepřísluší zabývat se stanovisky MŽP, která byla vydána v rámci jiných dokumentací. Při pořizování ÚP VÚC Břeclavska bylo projednáno „Posouzení vlivů územní prognózy Břeclavska na životní prostředí“, Ministerstvo životního prostředí vydalo k této dokumentaci souhlasné stanovisko, které je pro krajský úřad závazné.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodil, že byla dodržena sedmidenní lhůta pro odložení žádosti podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona, dodržena byla i lhůta k podání stížnosti podle § 16a odst. 3 písm. a) zákona.

Žalovaný uvedl, že tedy řešil, zda žádané informace se vztahují k působnosti povinného subjektu, jak vyžaduje § 2 odst. 1 zákona. Poukázal na to, že v případě kladné odpovědi by bylo třeba řešit, zda povinný subjekt žádané informace skutečně měl, resp. vzhledem ke své působnosti a pravomoci je mít měl a mohl a tudíž zda byl povinen je poskytnout. V případě záporné odpovědi, tedy jestliže se požadované informace nevztahovaly k působnosti povinného subjektu, by bylo třeba řešit, zda žádost byla vyřízena adekvátním způsobem, vyřízení bylo řádně odůvodněno a žadateli bylo odpovězeno včas, tj. v zákonné 7 denní lhůtě.

K pojmu „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“ žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 44 Ca 179/2002 a Městského soudu v Praze sp. zn. 5 Ca 80/2003. Uvedl, že podle § 2 odst. 1 zákona mají povinné subjekty povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Pokud se některé informace (dokumenty) v tomto případě k působnosti povinného subjektu (výkonu jeho přenesené působnosti při pořizování územně plánovací dokumentace) vztahují, není to v rovině požadavku na poskytnutí informací, uvedených v žádosti o poskytnutí informací. Žalovaný souhlasí s názorem povinného subjektu, že mu nepřísluší zabývat se stanovisky MŽP, která byla vydána v rámci jiných dokumentací. Při pořizování ÚP VÚC Břeclavska bylo projednáváno „Posouzení vlivů územní prognózy Břeclavska na životní prostředí. Ministerstvo životního prostředí vydalo k této dokumentaci souhlasné stanovisko, které je pro krajský úřad závazné. Pokud bylo vydáno souhlasné stanovisko MŽP k návrhu rozvoje dopravních sítí do roku 2010, je podkladem pro pořizovatele ÚPD (ÚP VÚC Břeclavsko) schválené usnesení vlády, nikoli podklady zpracovatele, který posuzoval tuto koncepci.

Žalovaný dále uvedl, že navíc má za to, že žadatel v bodech 1), 3) a 5) nepožaduje konkrétní existující informaci (dokumenty), ale požaduje informace, jejichž existence (tak, jak je žadatel vymezil) se jeví jako vykonstruovaná.

Dále žalovaný uvedl, že vyřízení žádosti bylo dostatečně odůvodněno, když žadateli bylo vysvětleno, že jím požadované informace týkající se stanoviska vydaného MŽP dne 24.6.1999 se nevztahují k působnosti krajského úřadu, uvedené stanovisko vydalo MŽP k návrhu koncepce rozvoje dopravních sítí v ČR do roku 2010, tento návrh byl následně schválen vládou usnesením č. 741 ze dne 21.7.1999, předmětné stanovisko nebylo vydáno v rámci projednávání dokumentací pořizovaných OÚPSŘ; vzhledem k tomu, že informace směřovaly k aplikaci stanoviska MŽP při schvalování usnesení vlády č. 741, byl žadatel odkázán s žádostí na Úřad vlády.

Žalovaný uzavřel, že povinný subjekt nepochybil a žádost odložil v souladu s § 14 odst. 5 písm. c) zákona; proto žalovaný podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona postup povinného subjektu potvrdil.

Žalobce v podané žalobě namítl, že se podanou žádostí domáhal poskytnutí informací vztahujících se k odpovědi Ing. arch. H., vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Jihomoravského kraje na dotaz zastupitele MUDr. R. k bodu 12 na 14 zasedání zastupitelstva Jihomoravského kraje dne 9.11.2006. Žalobce vycházel z toho, že Ing. H. byla povinna informovat pouze na základě spolehlivě zjištěné

stavu věci a tedy vycházet pouze z informací, které jsou doloženy. Žalobce uvedl, že KÚ JMK byl pořizovatelem územního plánu velkého územního celku Břeclavsko. Při jeho pořizování bylo vypracováno posouzení vlivů této „koncepce“ na životní prostředí (SEA). KÚ JMK však byl povinen zabývat se všemi platnými stanovisky SEA, které mají přímou souvislost s posuzovanou koncepcí. Jedním z těchto platných stanovisek bylo předmětné stanovisko SEA, které vydalo MŽP k návrhu rozvoje dopravních sítí v ČR do roku 2010. Bylo přílohou č. 4 tohoto návrhu. Vláda schválila návrh rozvoje dopravních sítí v ČR do roku 2010 včetně této přílohy č. 4. Stanovisko SEA tak nebylo pouhým podkladem usnesení vlády, ale integrální součástí návrhu rozvoje dopravních sítí v ČR do roku 2010. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., (stavební zákon) se v rámci územního plánu velkého územního celku vymezují hlavní koridory dopravy. Právě koncepce těchto hlavních koridorů dopravy byla definována v předmětném stanovisku SEA k návrhu rozvoje dopravních sítí v ČR do roku 2010. Předmětné stanovisko SEA se vyjadřuje k hlavním koridorům dopravy označeným jako R52 a R55 (I/55) a právě tyto koridory byly i předmětem územně plánovací činnosti, jejímž výsledkem byl územní plán velkého územního celku Břeclavsko. Je tedy podle žalobce nepochybné, že předmětné stanovisko SEA bylo podkladem pro územně plánovací činnost KÚ JMK a tedy se vztahuje k jeho působnosti.

Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze čj. 44 Ca 179/2002, podle kterého *povinné subjekty mají plnou informační povinnost, to znamená, že okruh informací, z něhož musejí poskytovat, je úplný, musí poskytovat informace ze všeho, co mají nebo by měly mít. Je to odůvodněno skutečností, že ve vztazích, ve kterých povinný subjekt vystupuje, dochází k nakládání s veřejnými prostředky. Princip přístupu k informacím znamená možnost podívat se na údaje, které na úřadě „leží“, s nimiž úřad pracuje. Úřad tedy poskytuje ty informace, které má. To je definováno pojmem „informace vztahující se k působnosti“. Informací se míní to, co v okamžiku dotazu je, anebo má být, v úřadu k dispozici. Pokud úřad zjistí, že nemá informaci, kterou podle svých povinností stanovených právními předpisy, má mít, je povinen ji okamžitě doplnit a poskytnout...*

Podle žalobce tak byla jeho žádost odložena v rozporu s platnými zákony. Žalobce proto žádá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zejména uvedl, že podkladem pro pořizovatele ÚPD (ÚP VÚC Břeclavsko) je schválené usnesení vlády s přílohami, nikoli podklady zpracovatele, který tuto koncepci zpracoval, v bodě 1), 3) a 5) žádosti jsou požadovány informace, jejichž existence se jeví jako vykonstruovaná, požadované informace směřují k aplikaci stanoviska MŽP při schvalování usnesení vlády č. 741 ze dne 21.7.1999, přičemž povinný subjekt žadatele poučit, kam se má se svou žádostí obrátit, tj. odkázal žadatele s žádostí na Úřad vlády. Informace o původci (autorovi požadované informace) byly tedy žadateli sděleny. Původně oslovený povinný subjekt není podle zákona povinen, resp. není oprávněn, poskytovat takové informace, které jsou názorem nebo stanoviskem. Předmětné stanovisko SEA sloužilo jako podklad pro jednání vlády, povinný subjekt tedy postupoval v souladu se zákonem, když žadatele odkázal na Úřad vlády. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Žalobce v replice ze dne 31.3.2008 podané k vyjádření žalovaného poukázal na čl. II. podané žaloby a namítl, že se žalovaný nevypořádal s žalobní námitkou, že předmětné stanovisko SEA bylo přílohou usnesení vlády a bylo podkladem pro pořizovatele ÚPD. Dodal, že stanovisko SEA není jen přílohou a podkladem usnesení vlády č. 741/99, ale i

samostatným právně platným stanoviskem, jehož existence a obsah mají zákonné dopady na proces územního plánování. Jako platné stanovisko SEA je byl povinen vzít v úvahu nejen pořizovatel ÚP VÚC Břeclavsko, ale i nadřízený orgán pro územní plánování, tj. Ministerstvo pro místní rozvoj, které bylo povinno podle tehdy platného stavebního zákona posoudit soulad předkládaného návrhu ÚP VÚC Břeclavska jakož i postup při jeho projednávání se stavebním zákonem i se zákonem č. 244/1992 Sb. a příslušnými stanovisky vydanými na jeho základě.

Soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2008, č.j. 9 As 76/2007-52, podle kterého rozhodnutí o stížnosti, jímž správní orgán podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím potvrdí postup povinného subjektu, je rozhodnutím podle § 65 s.ř.s. Předmětné rozhodnutí žalovaného tedy podléhá soudnímu přezkumu a soud je z podnětu podané správní žaloby přezkoumal v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1992 Sb., o svobodném přístupu k informacím (zákon), povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 2 odst. 4 zákona se povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Pokud jde o výklad pojmu užitého v citovaném § 2 odst. 1 zákona, tj. pojmu „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“ odkazuje městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu 1 As 29/2009. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud řešil případ, kdy žadatel požadoval poskytnutí informací vztahujících se ke stavbě rychlostní komunikace, a to poskytnutí těch dokumentů ÚP VÚC, kde tato komunikace byla uvedena, včetně odkazů na to, kde jsou tyto informace uvedeny a jejich vyznačení na předaných kopiích. Správní orgán žádost odložil a odkázal žadatele na úřad, v jehož působnosti je problematika ÚP VÚC. Podanou správní žalobu pak krajský soud zamítl s odůvodněním, že povinným subjektem není pouze ten subjekt, který určitou informaci má k dispozici, ale současně musí jít o subjekt, do jehož působnosti spadá výkon správy věcí veřejných, které se požadované informace týkají. Nejvyšší správní soud výklad pojmu „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“ obsažený v rozhodnutí správního orgánu a krajského soudu odmítl. Uvedl, že stěžovatel správně poukazuje na to, že do působnosti žalovaného spadá problematika návaznosti územního plánu na územní plán VÚC.; jinak řečeno, žalovaný při výkonu svých povinností v oblasti územního plánování musí vycházet rovněž z územně plánovací dokumentace patřičného VÚC. Není zpochybněno, že povinný subjekt tímto územním plánem disponuje, proto je podle Nejvyššího správního soudu absurdní závěr, podle něž nemá povinnost poskytovat žádné informace týkající se tohoto územního plánu. Nejvyšší správní soud uzavřel, že k působnosti povinného subjektu se tedy vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici. Tento závěr logicky plyne ze zásady zákonnosti výkonu

veřejné moci. Povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanovenými zákonem a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné působnosti. Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím.

V předmětné věci projednávané městským soudem povinný subjekt podle § 14 odst. 5 písm. c) zákona, tedy z důvodu, že se požadovaná informace nevztahuje k působnosti povinného subjektu, odložil žádost o informace týkající se stanoviska MŽP ze dne 24.6.1999, které bylo vydáno k Návrhu rozvoje dopravních sítí v ČR do roku 2010. Z obsahu správního spisu a rovněž z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Návrh rozvoje dopravních sítí v ČR do roku 2010 byl schválen usnesením vlády č. 741 ze dne 21.7.1999. Není sporu o tom, že toto usnesení vlády bylo podkladem pro pořizovatele ÚP VÚC Břeclavsko. Rovněž není zpochybněno, že Krajský úřad Jihomoravského kraje, pořizovatel územního plánu velkého územního celku Břeclavsko, předmětným stanoviskem MŽP ze dne 24.6.1999 disponoval (žalobce uvádí, že na toto stanovisko se odvolávaly subjekty, které podávaly námitky, připomínky a stížnosti v průběhu pořizování ÚP VÚC Břeclavsko, což ostatně vyplývá i z odpovědi Ing. H. na zasedání zastupitelstva, k níž se váže žalobcova žádost o informace).

Lze tak podle mínění soudu konstatovat, že i v případě informací týkajících se předmětného stanoviska MŽP ze dne 24.6.1999, šlo o informace, s nimiž povinný subjekt *disponoval v rámci výkonu své činnosti*. Z těchto důvodů podle názoru městského soudu neobstojí odůvodnění krajského úřadu, že žádost o informace se odkládá proto, že požadované informace *týkající se stanoviska vydaného MŽP dne 24.6.1999 se nevztahují k působnosti Krajského úřadu Jihomoravského kraje*.

Žalovaný byl povinen zabývat se tím, zda byl dán důvod k odložení žádosti stanovený v § 14 odst. 5 písm. c) zákona, tedy tím, zda je správný závěr krajského úřadu, že požadované informace nespádaly do působnosti povinného subjektu (§ 2 odst. 1 zákona). Žalovaný potvrdil závěr povinného subjektu, nadto však poukázal na to, že žadatel v bodě 1/, 3/ a 5/ žádosti nepožaduje konkrétní existující informace, ale informace, jejichž existence se jeví jako vykonstruovaná. Dále uvedl, že požadované informace směřovaly k *aplikaci* stanoviska MŽP *při schvalování Usnesení vlády č. 741*, proto podle žalovaného krajský úřad odkázal žadatele s žádostí na Úřad vlády.

Městský soud souhlasí s tím, že žádost o informace v bodě 1/ a 3/ směřuje k podání informace jevících se jako „vykonstruované“ (požadavek na doložení toho, že předmětné stanovisko SEA nebylo plnohodnotným stanoviskem, ale jen blíže neurčeným expertním stanoviskem, požadavek na doložení toho, že předmětné stanovisko bylo v usnesení vlády respektováno odlišně od jeho doslovného znění). Městský soud souhlasí i s tím, že těmito body žádosti požadovaná informace se v podstatě vztahuje ke způsobu, jímž bylo předmětné stanovisko MŽP „užito-aplikováno“ *vládou* při přijímání usnesení vlády č. 741. Ve vyjádření k žalobě pak žalovaný poukázal na to, že povinný subjekt není povinen, resp. není oprávněn poskytovat takové informace, které jsou názorem nebo

stanoviskem (srovnej ust. § 2 odst. 4 zákona). O tyto argumenty se však krajský úřad při odložení žádosti neopírá.

Nelze přehlédnout, že v bodě 4) žádosti je vznesen požadavek na doložení, jakým způsobem bylo předmětné stanovisko a usnesení vlády č. 741 a jeho příloha č. 1 *respektováno v ÚP Břeclavsko*, tedy při výkonu působnosti samotné povinné osoby. V tomto bodě tedy nelze dospět ani k závěru, že se žádaná informace *nevztahuje k působnosti povinného subjektu*, ani k případnému závěru, že se týká *způsobu aplikace* předmětného stanoviska jinou osobou, než samotným povinným subjektem.

Městský soud z důvodů uvedených shora předně považuje za nesprávné odůvodnění, s nímž byla žádost odložena krajským úřadem, tj. odůvodnění, že informace týkající se stanoviska vydaného MŽP dne 24.6.1999 se nevztahují k působnosti povinného subjektu proto, že uvedené stanovisko bylo vydáno k Návrhu koncepce rozvoje dopravních sítí v ČR do roku 2010 a nikoli v rámci projednávání dokumentací pořizovaných OÚPSŘ. Pokud pak jde o rozhodnutí žalovaného, soud uvádí, že poukaz žalovaného v odůvodnění rozhodnutí na to, že požadované informace směřovaly k aplikaci stanoviska MŽP při schvalování usnesení vlády a rovněž jeho poukaz (ostatně až ve vyjádření k žalobě) na to, že povinný subjekt není povinen ani oprávněn poskytovat informace, které jsou názorem nebo stanoviskem, se mýlí s důvodem, pro který byla žádost krajským úřadem odložena. Poukaz žalovaného v odůvodnění rozhodnutí na to, že požadované informace směřovaly k aplikaci stanoviska MŽP při schvalování usnesení vlády, nedopadá na informace požadované v bodě 4) podané žádosti. Pod tímto bodem žádaná informace se týká nejen předmětného stanoviska SEA, ale i usnesení vlády a jeho přílohy, a to ve vztahu k výkonu činnosti samotné povinné osoby; tedy se podle mínění soudu jednoznačně vztahuje se k působnosti povinné osoby.

Z uvedených důvodů soud podle § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a plně úspěšnému žalobci, který byl osvobozen od soudního poplatku za žalobu, přiznal náhradu *důvodně* vynaložených nákladů na právní zastoupení žalobce, a to za dva úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby) po 2100,- Kč a dva související paušální poplatky po 300,- Kč podle §§7, 9 odst. 3 písm. f) a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., po zvýšení o 20% DPH, tj. v celkové částce 5.760,- Kč. Soud žalobci nepřiznal náhradu za podání repliky k vyjádření žalovaného, která v podstatě byla jen opakováním důvodů již uvedených v podané žalobě, a tedy podle názoru soudu nešlo o náklady, které byly ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. vynaloženy důvodně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s., stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20.zář 2010

JUDr. Eva Pechová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Václav Kolářek

Anonymizaci provedl:
Mgr. Jan Kobera